

[Grethe Philip.]

sterende boligmasse. Der bør ikke være en økonomisk interesse i at hage sig fast i en lejlighed, der egentlig er blevet for stor til ens behov. Vi kommer vist ikke uden om, at vi må have en huslejeregulering under en eller anden form, men for at undgå misforståelser vil jeg gerne sige, at målet ikke er at gøre alle huslejer ens i alle ejendommene. Målet er derimod engang med tiden at nå frem til den samme husleje for lejligheder af samme type, det vil sige for lejligheder, der er ensartet med hensyn til størrelse, indretning, installationer og udstyr i øvrigt.

Jeg vil gerne understrege, at ingen vel tænker sig, at en sådan regulering skulle kunne komme med ét slag. Det må ske gradvis over en længere periode. Jeg vil også gerne pointere, at jeg lægger stærk vægt på, at man ved overvejelserne husker at tage rimeligt hensyn til folke-, invalide- og enkepensionisterne, der sidder med små indtægter, og for hvem en meget brat huslejeforhøjelse kan være urimelig hård, så længe de på grund af boligmangel ikke har mulighed for at komme over i en mindre og billigere lejlighed.

En regulering vil rejse spørgsmålet om, hvem der økonomisk skal nyde godt heraf. Det er vel her, de politiske skillelinjer viser sig skarpest. Her kommer de forskellige gruppeinteresser ind, fra grundejere, fra lejere, gamle såvel som nye, og fra skatteydere. Der vil blive brug for smidighed og gensidig hensyntagen, om vi skal nå frem til enighed, men jeg håber, det vil lykkes.

I øvrigt kan jeg om udligningen af huslejen sige det samme, som jeg sagde før om grundpriserne. Det er en fejlagtig simplificering, hvis man tror, at huslejeudligning alene vil løse hele vort boligproblem. Mangelen på boliger vil blive mindre, fordi boligmassen vil blive bedre udnyttet, men der vil stadig være et stort udekket boligbehov, selv om det i nogen grad vil blive tilsløret, fordi et højere huslejeniveau vil skære en vis del af efterspørgslen efter lejlighedsareal bort.

Må jeg til slut blot fremhæve et enkelt punkt. Det radikale venstre har altid set med stor sympati på parcelhusejeren og lejlighedsejeren. Vi mener, der ligger en stor værdi i, at en familie ejer sin egen bolig,

hvad enten den er ejer af et mindre hus eller af en andelslejlighed.

Den 11. maj 1960 stillede det daværende radikale folketingsmedlem Hermod Lannung et spørgsmål til boligministeren om betimeligheden af, at der tilsikres lejerne i større udlejningsejendomme en forkøbsret ved salg af sådanne ejendomme. Vedrørende spørgsmålet og besvarelsen heraf kan jeg henvide til folketingets forhandlinger 1959-60 spalte 5483 ff. Boligministeren gav dengang et meget imødekommende svar og erklærede sig villig til at overveje sagen nærmere med henblik på et videre initiativ i så henseende. Jeg forstår nu, at man også såvel fra konservativ side som fra venstres side er interesseret i disse spørgsmål, og jeg mener, at det er et spørgsmål, der er af stor aktuel interesse, og at adskillige lejere vil være interesseret i at overtage deres lejlighed til eje. Jeg ville være taknemlig, om den højtærede boligminister ville oplyse, hvilke overvejelser der senere måtte have fundet sted, og hvilke skridt boligministeren eventuelt påtænker at tage for at åbne såvel formelle som praktiske muligheder for at sikre lejerne en forkøbsret som den her påtænkte.

Vore bygge- og boligproblemer er mangesidede. Nogle samfundsgrupper er mest kendt med, eventuelt mest generet af visse sæt af problemer, andre grupper hæfter sig ved helt andre problemer. Det er ikke underligt, om spørgsmålet tager sig forskelligt ud, alt efter om man er grundejer, gammel huslejer, nyttilflytter eller ung lejlighedssøgende. Det er heller ikke mærkeligt, at disse mennesker hver for sig finder frem til forskellige løsninger på problemet. Man ved så alt for godt, hvor ens egen sko trykker, men har måske mindre øje for de andres problemer. Trods de forskellige og delvis modstående interesser må vi nu prøve at anlægge en bred helhedsbetragtning med langsigtede samfundsmål for øje.

Jeg vil gerne slutte med at give mit partis tilsagn om ønske og vilje til gennem en fælles drøftelse med de andre partier at søge frem til en for befolkningen som helhed rimelig løsning af disse store problemer.

Kai Moltke: Jeg kan ikke lade være med at begynde med at slå fast, at det er en mærkelig ulden, hyggelig stemning, som hidtil